

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

15 januari 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aanvullende financiering van subsidiedossiers via het investeringsprogramma voor socialehuisvestingsmaatschappijen met een laag inkomenscoëfficiënt
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Koen Helsen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het verlenen van een fiscale vergoeding aan raadsleden ter ondersteuning van het gebruik van informatica

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de positie van de gewestelijke ontvangers na 1 januari 2002

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de veroordeling van twee gemeenteraadsleden door de correctionele rechtbank van Kortrijk

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de bevoegdheid inzake kerkfabrieken vanaf 1 januari 2002

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de dreiging van de gouverneur van Vlaams-Brabant om een regeringscommissaris naar Wezembeek-Oppem te sturen

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de onwettig geïnde milieubelasting in de faciliteitengemeente Wezembeek-Oppem

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Dinsdag 15 januari 2002

VOORZITTER : De heer Jan Penris

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.08 uur.*

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aanvullende financiering van subsidiedossiers via het investeringsprogramma voor socialehuisvestingsmaatschappijen met een laag inkomenscoëfficiënt

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aanvullende financiering van subsidiedossiers via het investeringsprogramma voor socialehuisvestingsmaatschappijen met een laag inkomenscoëfficiënt.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik had mijn interpellatieverzoek vorig jaar ingediend, maar de problemen zijn nog steeds even actueel.

Mijnheer de minister, u hebt een beslissing genomen inzake de heroriëntatie van de subsidie voor bouw en renovatie van de SBR-programmatie. Daarbij komt nog de problematiek van de aanvullende financiering van de zogenaamde gesubsidieerde projecten. De VHM heeft over deze zaken rondzendbrieven verstuurd om de bouwmaatschappijen en erkende vennootschappen op een correcte manier te informeren.

U hebt in de media verklaard dat de gemeenten, OCMW's, intercommunales, socialeverhuurkantoren en het Vlaams Woningfonds opnieuw vooruit worden geschoven om een beroep te doen op deze projectsubsidies. Uit verklaringen in de pers en uitspraken van u maak ik op dat er een formele te-

genspraak is met de Vlaamse Wooncode. De bouwmaatschappijen werden daarin beschouwd als prioritaire uitvoerders van het huisvestingsbeleid, maar nu krijgen blijkbaar andere actoren de voorrang.

Daarenboven vragen we ons af hoeveel geld er nog zal overblijven voor de bouwmaatschappijen als alle actoren aan de kassa zijn gepasseerd. Indien er nog iets overschiet, wordt bovendien voorrang verleend aan de bouwmaatschappijen met een inkomenscoëfficiënt kleiner dan 0,95. Bouwmaatschappijen met een inkomenscoëfficiënt dat daarboven ligt, zullen daardoor uit de boot vallen.

Een bijkomend criterium is dat het moet gaan over de 'meest beleidsconforme projecten', maar voor de daarnet opgesomde categorieën is dit niet het geval. In de omzendbrief wordt dit criterium echter niet formeel gedefinieerd.

U laat bovendien uitschijnen dat de inkomenscoëfficiënt de maatstaf is om te oordelen over de sociale ingesteldheid van de socialehuisvestingsmaatschappijen. De zaak is echter complexer dan dat. De meeste maatschappijen met een laag inkomenscoëfficiënt zijn meestal in de steden gevestigd. Uit studies blijkt dat hun patrimonium grotendeels wordt gevormd door kleine woongelegenheden, zoals studio's met één slaapkamer in grote complexen. Hierin huizen dikwijls alleenstaanden, meestal voor een korte periode.

Daar waar het inkomenscoëfficiënt hoger is, is dit minder het geval. De bouwmaatschappijen leggen zich, onder andere om redenen van rationalisering van het patrimonium, toe op gezinnen, die meestal een hoger inkomen hebben. De bouwmaatschappijen worden onmiddellijk gestraft doordat ze voor de toekomstige projecten een duurdere financiering moeten aangaan.

Mijnheer de minister, u bent nog niet zo lang bevoegd voor Huisvesting. U weet echter ook hoe het

Decaluwe

systeem in elkaar zit. Er moet rekening worden gehouden met enerzijds betere en anderzijds armere huurders. Bouwmaatschappijen met een hogere inkomenscoëfficiënt huisvesten meestal mensen die al lang of langer dezelfde woning huren. De hoogte van de huur is inkomensgerelateerd.

In de media wordt dikwijls gesproken over de leefbaarheid en de sociale getto's. Juist de mensen die blijven, zorgen dat de leefbaarheid en de sociale mix wordt gehandhaafd. De maatschappijen die resultaten kunnen voorleggen, worden nu echter gestraft.

Het is bovendien verkeerd te beweren dat een lagere inkomenscoëfficiënt automatisch tot lagere inkomsten leidt. Het socialehuurbesluit voorziet immers in een marge van 3 tot 9 percent van de geactualiseerde waarde om de basishuur vast te stellen.

Deze regering pleit voor een vereenvoudiging en transparantie. Ik ken de sector al elf jaar, sinds ik vice-voorzitter werd van de VHM. Toen was het allemaal erg eenvoudig. Er was één financieringssysteem en één investeringsprogramma. Toen werd er volop gebouwd. Nu moet men al een geniaal financieel expert zijn om alle financieringsstelsels onder de knie te krijgen. Er komen almaar meer financieringstechnieken. De solidariteit wordt op een almaar complexere wijze georganiseerd. In de klassieke investeringsprogramma's was het solidariteitsprincipe al ingebed. Domus Flandria garandeerde de maatschappijen een vast inkomen, via de aanpassing van de subsidies. In feite was dat ook een solidariteitsmechanisme. Nadien werd een solidariteitsfonds opgericht om maatschappijen met een IC lager dan 0,95 te laten sponsoren door de bouwmaatschappijen met een IC hoger dan 1,05. Dat komt er allemaal nog eens bij.

Het principe om problemen in een wooncomplex op te lossen via een gunstige financiering van nieuwe projecten zal mijns inziens weinig opleveren. Misschien is het beter de inkomsten van bouwmaatschappijen los te koppelen van het inkomen van de huurders. Dat kan de transparantie en de leefbaarheid van de maatschappijen misschien ten goede komen.

Daar komt nog bij dat er onvoldoende controle is op de efficiënte aanwending van de uiterst goedkope middelen. Ik ken de sector, en ik weet dat dit een gevoelig punt is. Men krijgt de indruk dat het er niet toe doet of men goed of slecht werkt; de overheid zal hoe dan ook bijspringen om het defi-

cit weg te werken. We moeten deze impasse doorbreken.

Zonder saneringsplan zal deze lineaire maatregel geen aanzet geven tot een efficiëntere werking, wel integendeel. Deze maatregel is een kaakslag voor de grote meerderheid van de goed werkende bouwmaatschappijen. Deze maatschappijen hebben beleidsconform gewerkt. Ze werken kleinschalig, wat duur is. En ze treden gezinsvriendelijk op, ten voordele van gehuwde paren en van niet-gehuwden met een duurzame relatie. Deze maatschappijen spelen het correct, maar ze worden gestraft. De financieringsmechanismen zorgen ervoor dat maatschappijen die grootschalige projecten met eerder kleine appartementen beheren, eigenlijk worden gestimuleerd om daarmee door te gaan.

Nieuwe projecten spotgoedkoop maken, zal dus zeker niet een financieel verantwoorde werking in de hand werken. Andere factoren zoals huurachterstal, gettovorming, sociale begeleiding en leefbaarheid zijn even belangrijk. Leefbaarheid is een belangrijk aandachtspunt van de minister. Op korte termijn boekt hij op dat vlak misschien wel een overwinning, maar op lange termijn wordt er niets opgelost. Als we met zijn visie Domus Flandria zouden evalueren, zouden we geen goede resultaten kunnen voorleggen.

Ik wil de minister enkele vragen voorleggen. Ten eerste, hoe interpreteert u de concretisering van de Vlaamse Wooncode wat betreft de heroriëntatie van de SBR-programmatie? Moet de naar mijn mening te ruime interpretatie van de Vlaamse Wooncode, waarbij nieuwe actoren een beroep kunnen doen op subsidies voor bouw en renovatie, niet gebeuren met een besluit van de Vlaamse regering?

Ten tweede kan de solidariteit tussen de erkende vennootschappen niet zomaar worden georganiseerd zonder een controle op de doelmatigheid van hun werking. Wanneer kan zo'n controlesysteem worden ingevoerd?

Ten derde, is het niet beter om in plaats van nieuwe mechanismen in de regelgeving in te voeren een beheersovereenkomst af te sluiten? In zo'n overeenkomst kan men afspreken dat maatschappij X met een bepaald bedrag over Y jaren Z woningen moet realiseren. De doelstellingen kunnen van regio tot regio verschillen. Voor regio's met een kwalitatief zwak patrimonium of met een groot tekort aan woningen kunnen de doelstellingen worden aangepast. De financiering is dan een zaak van

Decaluwe

de bouwmaatschappijen en de VHM. Daar is al jaren sprake van. Wanneer zal dat gebeuren? Vandaag is dat een onontwarbaar kluwen geworden.

Ten vierde, bent u bereid om uw omzendbrief te evalueren en desnoods in te trekken? De aanvullende financiering weegt op de thesaurie van de VHM. Als men aan het huidige tempo blijft doorgaan, zal er niet veel meer van overblijven. Het idee kan men onvoldoende in de praktijk brengen, mee omwille van de financiële toestand.

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de heer Decaluwe gooit een aantal zaken op een hoopje : de prioriteiten voor OCMW's, de intercommunales, de sociaalverhuurkantoren en het Vlaams Woonfonds enerzijds en de socialehuisvestingsmaatschappijen met een laag IC anderzijds. Misschien is het logisch om de SBR's bij prioriteit toe te kennen aan OCMW's, gemeenten, enzovoort.

De heer Decaluwe heeft wel gelijk als hij zegt dat dit strijdig is met de geest van de Vlaamse Wooncode. Ik ben het echter niet eens met de stelling dat de SHM's met een lage inkomenscoëfficiënt slecht zouden zijn beheerd. Als een goed beheer aan de hand van de geïnde huurgelden zou worden afgemeten, zou elke SHM prioriteit moeten geven aan mensen met een hoger inkomen. Het spreekt vanzelf dat de toewijzingsregels dit niet toelaten.

Aangaande de gezinsvriendelijkheid wil ik even vermelden dat de voorrang voor mensen die al een sociale woning huren al tien jaar is afgeschaft. Ik vind het spijtig dat sommige SHM's deze voorangsregel nog steeds toepassen.

De doelstelling van sociale huisvesting is het huisvesten van mensen die over weinig financiële ruimte beschikken. In de steden is het aanbod aan sociale woningen groter en de populatie van die woningen heel anders dan in kleinere gemeenten. In de steden wonen veel alleenstaanden en éénuoudergezinnen in sociale woningen.

Ik ben het wel eens met het voorstel om maatregelen te treffen inzake het zuinig beheer van de SHM's. Ik denk hierbij uiteraard aan de misstanden rond de business seats in Aalst, aan de winkels in Beringen en aan de luxueuze dienstwagens waarvan De Morgen gewag heeft gemaakt. Ik ga

ervan uit dat de minister op het einde van deze maand zal verduidelijken hoe deze wantoestanden zullen worden aangepakt.

Met de inflatie aan maatregelen over het solidariteitsmechanisme tussen arme en rijkere SHM's loopt het helemaal niet zo'n vaart als daarnet is beweerd. Het solidariteitsmechanisme, dat in de Vlaamse Wooncode is opgenomen, is nog steeds niet van toepassing.

Ik zou hier ook nog even willen ingaan op de beleidsintenties van de minister inzake het hervormen van de sector op het vlak van de beleidsvoorbereiding, de beleidsuitvoering en de controle. Mijns inziens verlopen de diverse financieringen in de socialehuisvestingssector momenteel niet op een transparante wijze. Wat de investeringsmiddelen betreft, moet de minister de afzonderlijke voorschriften, procedures en normen van de VHM respecteren. De SBR-middelen en de projectsubsidies zijn niet enkel voor SHM's toegankelijk. Aangezien alle actoren op de huisvestingsmarkt hier gebruik van kunnen maken, gelden op dit vlak andere, minder duidelijke toekenningsvoorwaarden. Een hervorming van de sector moet zorgen voor een transparante financieringsstroom, voor een eenvormige procedure en voor duidelijke regels en toekenningsvoorwaarden.

In zijn interpellatieverzoek heeft de heer Decaluwe gepleit voor het opstarten van het proces van de beheerscontracten. De minister weet dat ik op dit vlak zelf ook vragende partij ben. We hebben dit trouwens naar aanleiding van de opmerkingen van het Rekenhof al eens besproken in de subcommissie voor Financiën en Begroting.

Wat de omzendbrief betreft, heeft de minister de SHM's blijkbaar beloofd dat de toezeggingen niet worden ingetrokken en dat hij een eenmalige financiële inbreng overweegt. Ik zou van de minister dan ook graag vernemen hoe hij het probleem van de virtueel failliete SHM's structureel wil aanpakken.

De voorzitter : Mevrouw Baeke heeft het woord.

Mevrouw Anne-Marie Baeke : Mijnheer de voorzitter, ik zou me gedeeltelijk bij mevrouw De Martelaer willen aansluiten. In eerste instantie wil ik hier trouwens herhalen wat ik tijdens de begrotingsbesprekingen in plenaire zitting heb gezegd over de mogelijkheden van gemeenten en OCMW's om op de SBR-projecten in te spelen. De rol van de gemeenten in het huisvestingsbeleid is voor mijn fractie zeer belangrijk. Er is echter een

Baeke

verschil tussen de gemeente als coördinator van het woonbeleid, zoals in de Vlaamse Wooncode te lezen staat, en de gemeente als bouwheer, zoals hier is voorgesteld. Is dit laatste een kerntaak van een gemeente ? Beschikken gemeenten en OCMW's over voldoende financiële middelen en personeel om op korte termijn dergelijke projecten op punt te stellen ?

Ik zou hier tevens een lans willen breken voor de stedelijke huisvestingsmaatschappijen met een lage inkomenscoëfficiënt. Deze SHM's worden met heel specifieke problemen geconfronteerd. Ze hebben lage inkomsten omdat ze heel wat mensen met lage inkomens aantrekken. Vaak gaat het hier om oudere alleenstaanden en om alleenstaande ouders, groepen die men in de steden meer aantreft dan in kleine gemeenten. Aangezien deze SHM's met problemen inzake de sociale mix en de leefbaarheid worden geconfronteerd, kost de begeleiding van de bewoners hen veel geld.

We moeten met al deze aspecten rekening houden. Tenslotte gaat het hier om de SHM's met de grootste projecten en met de grootste hoeveelheid hoogbouw. De renovatie en de leefbaarheid van deze hoogbouw heeft de stedelijke huisvestingsmaatschappijen de laatste jaren veel geld gekost.

Mijns inziens kunnen we hier niet stellen dat deze maatschappijen hun taak niet hebben volbracht of hun verantwoordelijkheid niet hebben opgenomen. Ze hebben hun verantwoordelijkheden wel opgenomen. Aangezien ze zwaar hebben geïnvesteerd in allerlei renovatieprojecten, worden ze nu met financiële problemen geconfronteerd. *(Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe)*

Voor de stedelijke maatschappijen worden met deze problemen geconfronteerd. Deze SHM's hebben dan ook alle belang bij het vinden van een financieringsmechanisme dat hen uit de nood kan helpen. Een aantal van deze maatschappijen is virtueel failliet. De solidariteit tussen SHM's speelt op dit vlak een belangrijke rol. De solidariteit zou een kernbeginsel van de sociale huisvesting moeten vormen.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij enkele bekommernissen die vandaag en tijdens de begrotingsbesprekingen aan bod zijn gekomen. De interpellatie werd wat teveel

benaderd vanuit het perspectief straffen en belonen. Huisvesting moet worden bekeken vanuit prioriteiten en noden, soms ook vanuit de geschiedkundige context. Dat klinkt hier te weinig door. Mevrouw Baeke spreekt van stedelijke complexen. Deze laatste hebben er niet voor gekozen om vandaag te worden opgezadeld met al deze megalomane bouwprojecten. Dat was de visie op architectuur van de jaren zestig en zeventig. Vandaag tracht men er zijn weg in te vinden. Vaak neemt men bij renovatie de optie om van drie, twee woningen te maken en op die manier aan de nieuwe noden van comfort te beantwoorden. Dit maakt de financiële situatie wel weer moeilijker.

De inkomenscoëfficiënt als maatstaf nemen om sociale huisvestingsmaatschappijen op hun sociale ingesteldheid te beoordelen is dus zeker niet de goede oplossing. De inkomenscoëfficiënt is wel een maatstaf voor de sociale situatie, de omgeving en het soort huurders waarmee men te maken krijgt.

Mevrouw Baeke spreekt ook van een inflatie van maatregelen. Bij de begrotingsbesprekingen heb ik het perverse effect van bepaalde maatregelen vermeld. Als men de inkomenscoëfficiënt wil aanpassen, zou het kunnen dat de laagste inkomens meer moeten betalen omdat de basishuur wordt verhoogd. Ik krijg almaar meer de indruk dat een deel van de huisvestingsproblematiek een draak met zeven koppen is. Er treden altijd ongewenste neveneffecten op, bij de armen of bij de rijken, in stedelijk of in landelijk gebied. Dat is het probleem, het gaat niet zozeer om een inflatie van maatregelen.

De voorzitter : Minister Gabriels heeft het woord.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, de interpellant heeft zijn vraag een tijd geleden al gesteld, maar de inhoud ervan is nog altijd actueel. Ik herhaal wat ik tijdens de bespreking van de beleidsbrief en de begroting hier in de commissie heb gezegd. Ik wil niet de voorrang aan het institutionele aspect geven. Ik heb er bij de huisvestingsmaatschappijen op aangedrongen om op vrijwillige basis tot een hergroepering te komen. Op die manier zullen zij opnieuw de bomen in het bos zien staan en gezamenlijke initiatieven nemen die de voorrang krijgen. Dit zal een beter zicht geven op het belang van de regio.

In Gent zijn er 5, in Antwerpen 7 en in Vlaanderen 118 maatschappijen. Het is belangrijk te weten welke instrumenten we hanteren en hoe deze in overeenstemming worden gebracht met de doel-

Gabriels

stellingen. Het instrumentarium moet steeds opnieuw in functie van het doel worden aangepast.

Wat de duurzaamheid betreft van relaties en huisvesting, dit is blijkbaar een modewoord. Ik heb het in de landbouw en economie ook horen gebruiken. Het gaat erom ons doel te bereiken met de middelen die we hebben en een zo goed mogelijk huisvestingsbeleid te voeren. Dat verwacht iedereen van ons. Ik verschuil me niet graag achter begrippen als duurzaamheid.

U verwijst naar de Vlaamse Wooncode. Deze bepaalt dat de volgende initiatiefnemers socialewoonprojecten kunnen indienen : de socialewoonorganisaties zoals de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de socialehuisvestingsmaatschappijen, het Vlaams Woningfonds en de erkende huurdiensten, de gemeentebesturen en de OCMW's. Het is correct dat de socialewoonorganisaties de bevoorrechte uitvoerders van het sociaalhuisvestingsbeleid zijn. Zo staat het in de Wooncode omschreven. Dit hoeft echter niet te betekenen dat de andere initiatiefnemers niet in aanmerking komen. Ik heb dit reeds gezegd tijdens de bespreking van de beleidsbrief en de begroting, op vraag van een aantal leden hier aanwezig.

Op een tweetal plaatsen in Vlaanderen zijn intergemeentelijke initiatieven ontstaan omwille van het ontoereikende karakter van initiatieven van de andere partners, die ik hierboven reeds heb opgesomd. We moeten de brede waaier van het instrumentarium voor ogen houden en iedereen motiveren om initiatieven terzake te nemen.

De huidige regelgeving steunt op de overgangsmaatregelen die in de Wooncode zijn opgenomen, en dus op de oudere huisvestingscode. De criteria voor de toekenning van projectsubsidies worden in het besluit in algemene zin omschreven en zijn niet limitatief. Dit laat de nodige ruimte om bij de toekenning van subsidies beleidsaccenten te leggen. Dit lijkt me vanzelfsprekend. Het statuut van de initiatiefnemer van projecten maakt geen deel uit van de criteria om de kwaliteit van een project te beoordelen. Het loutere feit dat de initiatiefnemer een gemeentebestuur, OCMW of huisvestingsmaatschappij is kan naar mijn oordeel inderdaad geen reden zijn om de opportuniteit van een project hoger of lager in te schatten.

De omzendbrief van de VHM steunde op een praktische oplossing waarin mijn voorganger, de heer Van Grembergen, heeft voorzien voor een

praktische moeilijkheid bij de programmering van de socialehuisvestingsprojecten. Daarbij gebeurde de subsidiëring van één project vaak zowel via het investeringsprogramma van de VHM als via de projectsubsidie, of vroeg een project achtereenvolgens subsidies langs deze kanalen aan. Deze situatie zorgt voor onnodige administratieve verzwarende van het dossier en dus voor vertraging. Het doel was voor de indieners, de administratie en de VHM duidelijker te maken welk kanaal aangewezen was om een project te subsidiëren.

Tegelijkertijd werd gepoogd iets te doen aan de problemen van maatschappijen met een huurdersgroep, die gemiddeld een zeer lage huurprijs betalen. Het was geen definitieve oplossing, en zo was het ook nooit bedoeld. Dat was trouwens ook niet de bedoeling van minister Van Grembergen. Het is onze intentie te komen tot één programma voor sociale huisvesting, dat zowel de programma's van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij moet omvatten als de projectsubsidies die worden toegekend via de administratie. Samen met een budgettaire meerjarenplanning voor alle verrichtingen zal dit mogelijk maken de opportuniteit van projecten te vergelijken zoals het hoort.

De problematiek van de huisvestingsmaatschappijen met structurele tekorten zal worden aangepakt. Het ligt in mijn bedoeling om hier samen met de sector aan te werken. Ik zal dus rekening houden met de bedenkingen van alle betrokkenen. Er is een structurele oplossing nodig. We moeten vermijden nieuwe putten te graven om de oude te vullen.

Onder meer daarom wil ik de huisvestingsmaatschappijen meer verantwoordelijkheid geven. Laten we daarbij evenwel niet over één nacht ijs gaan. Er moet goed worden onderzocht welke mogelijkheden er zijn, zowel voor de huisvestingsmaatschappijen als wat de begroting betreft.

Het een hangt samen met het ander : geen leefbare sociale huisvesting zonder leefbare maatschappijen. Zoals ik gisteren tegen de verantwoordelijken van de Vlaamse huisvestingsmaatschappijen heb gezegd, streef ik naar schaalvergroting. Naar mijn mening is dat de enige manier om te voldoen aan de verwachtingen. In de lente zal er meer duidelijkheid komen in een aantal kwesties. Mijnheer Decaluwe, ik verwacht dat we nog voor de zomer initiatieven terzake zullen nemen, en ik noteer alvast uw suggesties voor factoren waarmee rekening kan worden gehouden.

De uitwerking van de beheersovereenkomsten moet in hetzelfde kader worden gesitueerd. Een

Gabriels

resultaatgerichte overeenkomst met de sociale huisvestingssector kan niet worden ingevoerd als niet duidelijk is onder welke voorwaarden de sector de overeengekomen resultaten kan garanderen. Ik streef naar een zo groot mogelijk aantal nieuwe sociale woningen met zo weinig mogelijk overheidsinbreng. Vanzelfsprekend moeten de kwaliteitseisen worden geëerbiedigd, en moet het gaan om financieel gezonde projecten.

De Vlaamse regering heeft de ambitie de 15.000 geplande woningen daadwerkelijk te realiseren. Momenteel hebben we daarvan slechts een derde gehaald. Mits een schaalvergroting in de sector en een bijsturing van de beleidsinstrumenten lijkt dit doel evenwel haalbaar.

Wat de beheerscontracten betreft, kom ik de afspraken die mijn voorgangers hebben gemaakt na. Reeds bestaande initiatieven worden voortgezet. Een breuk in het beleid is bijzonder onwenselijk.

Een defaitistische houding is uit den boze. We moeten meer potentiële initiatiefnemers, bijvoorbeeld op gemeentelijk niveau, in staat stellen daadwerkelijk actief te zijn. De sector heeft behoefte aan een stimulans. De huisvestingsmaatschappijen moeten bereid zijn om samen te werken met nieuwe spelers.

Bondig gezegd zijn er teveel huisvestingsmaatschappijen in Vlaanderen, en te weinig concrete initiatieven. We moeten zorgen voor een nieuwe dynamiek. Een vrijwillig samenwerkingsverband tussen alle betrokkenen is een eerste vereiste daarvoor. Tijdens de vergadering van gisteren werd dit voorstel positief onthaald. Iedereen moet op dezelfde golflengte zitten.

Zonder dat daarvoor een wijziging van de Wooncode nodig is, moeten we meer kansen geven aan organisaties die geen prioritaire partner zijn. Ook de privé-sector kan meewerken aan dit project.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ben er niet veel wijzer door geworden. U hebt duidelijk goede bedoelingen te over. Dat is al iets.

U hebt gezegd dat er te veel actoren zijn, waarvan er echter te weinig actief zijn. Dit is een kaakslag voor veel actieve bouwmaatschappijen. U zegt terecht dat een aantal maatschappijen er niet in slaagt projecten te realiseren. De vraag is natuurlijk waarom dit het geval is. Er zijn ook veel VLD-

besturen die geen voorstander zijn van sociale woningbouw in hun gemeenten. (*Opmerkingen van minister Jaak Gabriels*)

Ik wens geen polemieken aan te gaan. Ik hoop echter dat u beseft dat u een sterke uitspraak hebt gedaan. Van de 118 bouwmaatschappijen moeten er een deel verdwijnen. Daarnaast zijn er te weinig actieve actoren. Indien mijn interpretatie verkeerd is, moet u dat nu rechtzetten.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer Decaluwe, mijn antwoord was niet partijpolitiek geladen. U verwijst naar één partij. In Vlaams-Brabant en in de Antwerpse Kempen zijn er plaatsen die worden geleid door een andere bestuurspartij, waar er geen enkele sociale huurwoning is. Ik ga daar nu niet verder op in. Dat zou te goedkoop zijn.

De heer Carl Decaluwe : Kunt u concrete voorbeelden geven ?

Minister Jaak Gabriels : In de omgeving van Mechelen zijn er een aantal buitengemeenten, waar tot nu toe geen sociale huurwoningen zijn. Ik kan dat zwart op wit bewijzen. Het aanbod is nul procent.

De heer Carl Decaluwe : Dat is niet de schuld van CD&V maar van de sp.a. Ik ken de situatie zeer goed.

De voorzitter : Mijnheer Decaluwe, ik stel voor dat u verder gaat met de kern van uw betoog.

De heer Carl Decaluwe : Het zou goed zijn indien we zouden weten welke interpretatie we moeten geven aan de uitspraken van de minister. Ze veroorzaken immers een schokgolf in de sector van de sociale huisvesting. Mijnheer de minister, op dit moment is er een crisis in de sector. Indien de uitspraken verkeerd worden geïnterpreteerd, zal het fatalisme alleen maar toenemen.

U zegt bovendien, net als één van de vele voormalige bevoegde ministers, dat alle investeringsprogramma's geïntegreerd moeten worden en dat er moet worden gezorgd voor objectiviteit. Het SBR-programma is echter het persoonlijk speeltje van de minister van Huisvesting. Er speelt immers geen enkel objectief toewijzingscriterium inzake de behoefte. Reeds tijdens de vorige legislatuur heeft mijn partij haar tanden daarop stukgebeten. We wensten in te spelen op de behoeften inzake de renovatie, de nieuwbouw en de vervangingsbouw. We zijn daar niet in geslaagd. U wenst een nieuwe po-

Decaluwe

ging te ondernemen. Ik daag u echter uit om dit voor de zomer nog voor te leggen.

Mijnheer de minister, u wil de financieringssysteem integreren. De fout ligt echter bij de politici die de afgelopen tien jaar verantwoordelijk waren voor Huisvesting. Zij hebben er een poespas van gemaakt. Een tiental jaar geleden was ik bestuurder van de VHM. Toen was er één financieringssysteem. Ondertussen heeft de politieke overheid, de ene minister na de andere, nieuwe systemen in het leven geroepen. Ik schat dat er nu een twaalfstal zijn. In één straat kunnen er woningen van hetzelfde type staan die echter op een andere manier werden gefinancierd en waarvoor mensen met eenzelfde inkomen een andere huurprijs betalen. Ik hoop dat u er werk van maakt om hieraan paal en perk te stellen. U kunt in alle geval op de volledige steun van CD&V rekenen.

Er is een interpretatieverschil over de geest van de Wooncode. Mevrouw De Martelaer, Agalev en CD&V zitten op dezelfde golflengte. U zegt echter dat er niet wordt ingegaan tegen de geest van de code. Mevrouw Baeke, vanzelfsprekend is solidariteit belangrijk. Ze moet echter op een eerlijke, efficiënte manier worden bekeken. Het kan niet dat goed beheerde bouwmaatschappijen de putten moeten dempen van slecht geleide maatschappijen. De voorbeelden zijn legio, en dus moet de zaak worden geobjectiveerd.

Als we het aandeelhouderschap van de bouwmaatschappijen van naderbij bekijken, zien we dat de OCMW's en de gemeenten – meestal – de belangrijkste groep vormen. Welk belang heeft de gemeente er dan bij om zelf het heft in handen te nemen? De gemeenten hebben terzake helemaal geen knowhow. Ik daag de gemeentebesturen uit die dergelijke initiatieven nemen maar geen patrimonium hebben. Het sociaalhuurstelsel wordt aangepast. Dit is een deficit voor de gemeenten.

De overheveling van erkende vennootschappen naar dergelijke actoren zal op termijn leiden tot een nog grotere daling van het aantal socialehuisvestingsprojecten. Bepaalde gemeentebesturen, en zelfs OCMW's, hebben totaal geen interesse om daarop in te spelen. Financieel is een en ander immers niet haalbaar.

De voorzitter : Minister Gabriels heeft het woord.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer Decaluwe, we hebben niet enkel goede bedoelingen, we willen

ook concrete zaken verwezenlijken. De actoren zullen niet in een crisis verzeild raken. Ik heb gisteren nog de Vlaamse Vereniging van Huisvestingsmaatschappijen ontvangen. Die mensen hebben me bevestigd dat ze met hetzelfde als ik bezig zijn. Gent, Antwerpen en andere regio's vinden dat we opnieuw de bomen door het bos moeten zien. De coördinatie van huisvestingsmaatschappijen, het afstemmen van de behoeften en de prioritaire invulling ervan is ook voor hen de eerste bekommernis. Ze zijn geen voorstander van het laten voortbestaan van structuren.

Structuren zijn er niet in functie van een minister of van een regering, maar wel in functie van de behoeften. Daar willen we aan werken. De samenwerking kan bestaan via de vorming van federaties of via een andere regeling. Men is daar volop mee bezig, en dat stemt mij hoopvol. Net zoals ik willen de mensen op het terrein resultaten boeken, en dus mag de structuur geen belemmering vormen.

Mijnheer Decaluwe, via de administratie leggen we prioritaire bepalingen en criteria op aan de SBR-programma's. Het is evident dat men via die programma's gebonden is aan die criteria. Het enige doel is op een zo eenvoudige manier een zo groot mogelijk resultaat te boeken.

De Wooncode zal sowieso worden aangepast. We zullen in de loop van de volgende maanden een voorstel doen om de zaak gezamenlijk aan te pakken. Dat decreet heeft de tand des tijds doorstaan, maar ze moet toch aan de nieuwe behoeften van de sector worden aangepast.

Zullen de gemeenten en het OCMW de kerntaken van de bouwmaatschappijen kunnen uitvoeren? Tezeldertijd zijn ze ook aandeelhouder van een socialehuisvestingsmaatschappij. Vele gemeenten stellen zelf vast dat de huidige structuur niet voldoet. In Oost-Vlaanderen is er een intergemeentelijk initiatief totstandgekomen om te realiseren wat de socialehuisvestingsmaatschappijen niet kunnen. Ik heb daar geen aandeel in, ik stel dat enkel vast. Ik vraag enkel dat men de krachten bundelt, want dat zal tot betere resultaten leiden.

In de loop van de komende weken kunnen we daarover een constructief debat voeren, want ondertussen zijn de resultaten van de studie over de PPS binnen. We zijn bezig met de opvolging van de resultaten van het onderzoek. Ik ben ervan overtuigd dat we op korte termijn enkele bladzijden kunnen omdraaien en tegemoetkomen aan de bezorgdheden die hier zijn verwoord.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Over welke gemeenten gaat het ?

De voorzitter : Minister Gabriels heeft het woord.

Minister Jaak Gabriels : Het gaat over een viertal gemeenten in Zuid-Oost-Vlaanderen. De VHM heeft me daarvan in kennis gesteld. Het initiatief is nog niet definitief goedgekeurd. Het toont wel aan dat we de krachten moeten bundelen en dat de VHM daarbij moet betrokken worden.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Decaluwe en door mevrouw Guns werden tot besluit van deze interpellatie twee met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Koen Helsen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het verlenen van een fiscale vergoeding aan raadsleden ter ondersteuning van het gebruik van informatica

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Helsen tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het verlenen van een fiscale vergoeding aan raadsleden ter ondersteuning van het gebruik van informatica.

De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag gaat over het verlenen van een fiscale vergoeding aan raadsleden ter ondersteuning van het gebruik van informatica. Het is een publiek geheim dat de taken van de lokale besturen toenemen. De regelgeving wordt almaar ingewikkelder. De inbreng van de burger neemt toe, maar dat geldt ook voor

de rol van de mandatarissen. Mandatarissen wordt gevraagd zich in alle beleidsdomeinen in te werken. In ons gemeentelijk beleidsplan is bepaald dat we de raadsleden willen ondersteunen om die complexe taken uit te voeren. We voorzien in materiële en infrastructurele maatregelen. Zo is er een lokaal dat ter beschikking wordt gesteld voor vergaderingen van de raadsfracties. Er is gezorgd voor telefoon, fax, informatiebrochures en -boeken.

Kan het bestuur een bijkomende financiële vergoeding uitkeren aan de raadsleden voor de aankoop van een PC en softwareprogramma's ? Het is niet de bedoeling computermateriaal via leasing ter beschikking te stellen, zoals dat bijvoorbeeld wel in Antwerpen gebeurt. De meeste raadsleden hebben al een PC ; sommigen niet. Het is vooral de bedoeling om bij te springen voor programma's en ander ondersteunend materiaal.

Ik heb begrepen dat het geven van een geldsom, bovenop de zitpenningen, problemen schept. Raadsleden hebben immers niet het statuut van personeelslid, ze hebben enkel recht op zitpenningen. We hebben nog steeds geen antwoord gekregen op onze brief die we in september over deze zaak hebben gestuurd aan de administratie van Binnenlandse aangelegenheden. Ik wil ook verwijzen naar een tekst van de VVSG, met als titel 'Hoe werk ik als raadslid in de gemeenteraad ?' Daarin wordt verwezen naar een omzendbrief van 1998 waarin duidelijk is bepaald dat de minister de lokale overheden beveelt maatregelen te treffen die kunnen bijdragen tot de verbetering van de bestuurskwaliteit van gemeenten en OCMW's in het algemeen, en de betere waardering van de raadsleden voor de uitoefening van hun mandaat.

De heer Suykens en mevrouw Van Lindt van de VVSG stellen dat er nog andere maatregelen mogelijk zijn, zoals ondersteuning van het e-mail- en internetgebruik. Dat vereist echter de nodige hardware en software. We willen een financiële vergoeding uitkeren om de communicatie te bevorderen. We geloven dat een financiële stimulans de raadsleden zal aansporen om de informatica steeds meer te gebruiken. Een gemakkelijkere informatiestroom van de gemeente naar de raadsleden komt ook het beleid ten goede. We denken aan een beperkt bedrag per raadslid. Dat krediet kan in de loop van de zittingsperiode worden opgenomen voor informatica-aankopen zoals de aankoop van PC's, modems, printers, software en dergelijke. Dat is eigenlijk het systeem dat in het Vlaams Parlement geldt, en dat het best aan de noden tegemoetkomt.

De voorzitter : Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de heer Helsen heeft het over de stelselmatige toename van de taken van de lokale besturen en van de mandatarissen. Ik deel zijn mening. Tegenover zijn uiteenzetting sta ik veeleer gereserveerd. De heer Helsen heeft hier een tekst van de VVSG aangehaald.

Vier of vijf jaar geleden heeft minister Peeters in een omzendbrief de verhoging van de zitpenningen toegestaan. Dat is onmiddellijk overal gebeurd. Verder is daarin ook in stimuli voor de logistieke ondersteuning van fracties en van individuele raadsleden voorzien. Ik geloof dat die omzendbrief nooit is ingetrokken, behalve wat betreft de bijkomende vergoedingen voor burgemeesters. Toen was dit in strijd met de gemeentewet. Dit probleem is ondertussen opgelost. In antwoorden op schriftelijke en mondelinge vragen heeft minister Sauwens herhaaldelijk verklaard dat hij de omzendbrief bleef onderschrijven.

Ik heb geen principiële bezwaren tegen een specifiek pleidooi voor geldelijke steun. In het licht van de gemeentelijke autonomie lijkt het me evenwel gevaarlijk om de gemeenten op te leggen waaruit de logistieke ondersteuning dient te bestaan.

Een bevestiging van het standpunt van de voormalige ministers Peeters en Sauwens door de huidige bevoegde minister lijkt me eveneens nuttig. Deze bevestiging zou de verwarring gedeeltelijk kunnen wegwerken. In dat geval zou ik de minister trouwens willen vragen om de districtsraden in dit verband expliciet te vermelden. De omzendbrief daartoe van voor het bestaan van de districtsraden.

De districtsraden verkeren momenteel in een abominabele toestand. Dit is uiteraard een Antwerps probleem. Niets houdt het stadsbestuur tegen om de districtsraden beter te ondersteunen. Een expliciete vermelding van de districtsraden in een omzendbrief van de minister zou misschien iets aan de huidige, zeer frustrerende toestand van de districtsraden kunnen doen. We mogen niet vergeten dat zich 350 mensen op dit niveau inzetten. Ik veronderstel dat ik hier in de toekomst nog een paar keer op zal moeten terugkomen.

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de voorzitter, ik heb in het nabije verleden al een vraag om uitleg

gesteld over de grote verschillen tussen de gemeenten inzake het gebruik van ICT. Deze vraag om uitleg licht dit onderwerp toe vanuit het perspectief van de gemeenteraadsleden.

Hoewel de gemeentelijke autonomie op zich een goede zaak is, blijkt uit de grote verschillen tussen de gemeenten dat de minister op dit vlak een coördinerende rol kan spelen. Zo zou de minister mogelijke oplossingen of maatregelen kunnen suggereren.

De verschillen zijn momenteel vrij groot. De gemeenteraadsleden van Gent beschikken momenteel over een laptop met een internetaansluiting. In vele andere steden en gemeenten zijn op dit vlak nog geen stappen gezet. Deze verschillen komen de gelijkvormigheid van het bestuur zeker niet ten goede.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, ik wil hier even opmerken dat de meeste sprekers stevast naar de grootsteden Antwerpen en Gent verwijzen. We mogen evenwel niet vergeten dat Vlaanderen een grote diversiteit aan gemeenten telt. Ongeveer een derde van de gemeenten heeft nog geen 10.000 inwoners. Een gemeente met 7000 inwoners kan niet dezelfde inspanningen leveren als een stad als Antwerpen of Gent. Het is niet mogelijk om alle gemeenten over dezelfde kam te scheren, want de financiële draagkracht van de kleine gemeenten weegt niet op tegen die van de grote steden.

Mijns inziens moeten we de gemeentelijke autonomie in dit verband haar rol laten spelen. Dit betekent uiteraard niet dat we uitspattingen of misbruiken moeten tolereren. De minister heeft een toezichthoudende taak en kan in bepaalde gevallen ingrijpen. Aangezien we steeds meer van onze gemeenteraadsleden verlangen, moeten we hen ook zo goed mogelijk ondersteunen en bijstaan.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, we stellen aan onze gemeenteraadsleden steeds hogere eisen inzake professionaliteit, beschikbaarheid en inzet. Bovendien worden de taken en opdrachten van een gemeenteraadslid steeds complexer. Het is evident dat dit maatschappelijk engagement een waardering verdient in de vorm van een aangepast sociaal en financieel statuut.

Van Grembergen

De gemeenteraadsleden dienen tevens de nodige bestuurlijke ondersteuning te krijgen. De laatste jaren zijn op dit vlak al aanzienlijke verbeteringen tot stand gebracht, zoals de verhoging van het presentiegeld en de verruiming van het politiek verlof.

Heel wat lokale besturen hebben inspanningen geleverd om hun raadsleden te ondersteunen. In de meeste gevallen worden werkfaciliteiten als moderne communicatiemiddelen en vergaderlokalen via de fracties aangeboden.

Als minister bevoegd voor de algemene sturing van het lokale beleid wens ik deze inspanningen te ondersteunen. De raadsleden moeten de kans krijgen om deze faciliteiten maximaal te gebruiken. Ik heb de lokale besturen al aanbevolen om de fracties in eerste instantie over de nodige informatie en apparatuur te laten beschikken om de gemeentelijke werking maximaal voor te bereiden en op te volgen.

Ik wil er tevens op wijzen dat de Vlaamse regering zeer veel belang hecht aan initiatieven op het vlak van e-government. De individuele informatisering maakt hier deel van uit. Dit geldt uiteraard ook voor de lokale mandatarissen. Voorzover ze betrekking hebben op de werking en op de verbetering van het bestuur, kunnen de gemeenten binnen de grenzen van de gemeentelijke autonomie zelf informatiseringsinitiatieven nemen.

In de omzendbrief van 17 maart 1997 betreffende het statuut van de lokale en de provinciale mandatarissen staat trouwens te lezen dat gemeenteraadsleden een vergoeding kunnen krijgen voor de kosten die ze bij het uitoefenen van hun mandaat maken. De enige voorwaarde is dat de gemeenteraadsleden hun kosten moeten kunnen bewijzen.

In het algemeen vallen de beslissingen op dit vlak na een overleg tussen de fractievoorzitters en het college van burgemeester en schepenen. Het spreekt vanzelf dat dergelijke afspraken enkel op basis van een door de gemeenteraad goedgekeurd reglement kunnen worden uitgevoerd. Dit reglement moet bepalen welke ondersteuning de mandatarissen op het vlak van informatica kunnen ontvangen.

De Vlaamse overheid dient al deze mogelijkheden niet zelf in te vullen. De verschillen tussen de gemeenten inzake de omvang van de werking, het beleidsvoorbereidend werk en de beschikbare documenten zijn daarvoor te groot.

Indien ze nuttig zijn voor de kwaliteitsvolle uitoefening van een gemeentelijk mandaat, lijken de aankoop van bepaalde programma's en cd-rom's of een abonnement op een bepaalde databank me perfect vergoedbaar binnen de grenzen van een dergelijke reglementering.

De gemeenteraadsleden moeten zelf oordelen over de ondersteuning van de aankoop van hardware als PC's, modems of printers. Ook deze ondersteuning dient evenwel reglementair te worden bepaald. Een discussie binnen de gemeenteraad moet tot een democratische en open besluitvorming leiden. Bovendien moeten de inwoners van de gemeente weten waarover de gemeenteraadsleden kunnen beschikken om hun gemeentelijk mandaat naar behoren uit te oefenen. Het toekennen van een gelimiteerd, vrij te besteden bedrag per raadslid voldoet mijns inziens niet aan deze voorwaarden.

Voorzover de normale levensduur niet is verstreken, dient een gemeenteraadslid het hem toegekende materiaal weer in te leveren zodra zijn mandaat ten einde loopt. Het is de gemeenteraden evenwel toegestaan om op dit vlak andersluidende beslissingen te nemen. Zo kan een gemeenteraad besluiten om de raadsleden de kans te geven om de hen vertrouwde apparatuur voor een restwaarde aan te kopen. Deze restwaarde moet uiteraard op basis van een objectieve modulering worden bepaald. Ook deze mogelijkheid moet echter het voorwerp van een gemeenteraadsbesluit vormen.

Het komt mij voor dat het vanuit financieel en organisatorisch oogpunt aangewezen is dergelijk initiatief aan de informatisering van de gemeentelijke administratie te koppelen. Een koppeling aan de informatisering van de gemeentelijke administratie biedt het voordeel dat de informatisering voor alle raadsleden gelijkmatig verloopt en dat documenten en informatie snel en gemakkelijk via elektronische weg naar de raadsleden kunnen worden doorgestuurd.

Bij de vorming van de voorbije schepencolleges twee jaar geleden werden veel schepenmandaten voor communicatie en informatie toegewezen. Er is vaak een toebedeling gebeurd. De schepenen kan gerust met de fractievoorzitters en de gemeenteraadsleden een debat opzetten over de wijze waarop de informatisering van de gemeentelijke diensten naar de gemeenteraadsleden kan worden uitgebreid, zodat deze laatsten hun taak zinvol kunnen uitvoeren. Ik zie niet in hoe een gedetailleerd reglement een antwoord kan bieden.

Van Grembergen

Ik zal erop toezien dat hierover aan de gemeenten een nieuw schrijven wordt gericht, waarin de algemene benadering, inclusief de lijnen die in het verleden zijn uitgezet, wordt bevestigd.

De voorzitter : De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Ik sluit me aan bij het principe van de autonomie van de gemeenten. Ik spreek hier over een gemeente met 26.000 inwoners. Dat is geen kleine gemeente meer. De financiële inspanning moet door de gemeente zelf worden bepaald. U verwijst naar de omzendbrief van 1997, zelf dacht ik aan het voorstel om de financiële vergoeding te regelen zoals dit in het Vlaams Parlement het geval is, namelijk mits het voorleggen van facturen van informaticamateriaal zodat controle mogelijk blijft.

Ik betreur dat de minister hier niet mee akkoord gaat. De financiële vergoeding is nog steeds het meest flexibele systeem, zeker op een moment dat al heel wat mensen informatica bezitten. Op die manier kunnen zij hun noden aanvullen, wat de werking uiteindelijk ten goede komt.

Minister Paul Van Grembergen : Het gebruik van het woord vergoedingen kan tot misverstanden leiden. Het gaat om het ter beschikking stellen van werkingsmiddelen en niet om het bijkomend geven van een vergoeding, wat fiscaal iets anders betekent. De vergoeding van de gemeenteraadsleden is gereguleerd. Daarover bestaan uitspraken en werden beslissingen genomen. Ik wens dit niet in het kader van een vergoeding te plaatsen. De vraag is hoe een gemeenteraadslid anno 2002 zijn taak op een moderne manier kan vervullen. Welke materiële middelen moeten hem daarvoor ter beschikking worden gesteld ?

Het is een debat dat tussen de fractievoorzitters wordt voorbereid, tot een conclusie met het schepencollege leidt en zo een punt van de agenda wordt en aan de publieke opinie in een debat wordt meegedeeld. Ik wens geen bijkomende vergoedingen in te brengen. Dat was waarschijnlijk ook niet de bedoeling, omdat we ons dan vastrijden en aan andere problemen het hoofd moeten bieden.

Ik ken verscheidene gemeenten die aan de fractie een bedrag ter beschikking stellen, die dan op haar beurt oordeelt op welke wijze het wordt verdeeld, bijvoorbeeld voor studievergaderingen, allerhande opdrachten of informaticaonderdelen. Ik wil deze

mogelijkheid bieden aan de democratische besluitvorming van de gemeente. Het publieke debat in de gemeenteraad zelf controleert de uiteindelijke aanwending ervan. Ik wantrouw dit geenszins. Er bestaat nog altijd een vorm van toezicht, als er opmerkingen over worden gemaakt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de positie van de gewestelijke ontvangers na 1 januari 2002

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de positie van de gewestelijke ontvangers na 1 januari 2002.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik zal de vraag kort houden, want omwille van omstandigheden is ze intussen al twee maanden oud. Ze handelt over de gevolgen van Lambermont en de overheveling van de gemeentewet naar de gewesten.

Er heerst bij de gewestelijke ontvangers een zekere ongerustheid over hun positie na 1 januari 2002, vooral dan over de wijze waarop ze in het mogelijk nieuwe gemeentedecreet als gewestelijk ontvanger zullen worden ingepast. Daarnaast werd een aantal van deze gewestelijke ontvangers in de politiezones ingeschakeld. De vraag is zeer eenvoudig. Welke positie hebben zij nu ? Blijven ze wat ze zijn en blijven ze doen wat ze tot nu hebben gedaan ? Via een puntensysteem kregen ze een aantal OCMW's en gemeenten toevertrouwd. Wat gebeurt met hen na 1 januari 2002 ? Hoe wordt de lacune die binnen de politiezones is ontstaan dan verder opgevangen ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Er was inderdaad onrust ontstaan, die intussen gedeeltelijk is weggeëbd. In uitvoering van de Lambermontakkoorden vallen de gewestelijke ontvangers sinds 1 januari 2002 onder de verantwoordelijkheid van de ge-

Van Grembergen

westen. Zoals bepaald in de regelgeving die de effectieve overdracht regelt, gebeurt dit met behoud van hun rechten. Op dit ogenblik zijn in het Vlaams Gewest 80 ontvangers actief. Met betrekking tot de concrete modaliteiten tot uitvoering van de bijzondere wet van 13 juli 2001 waarin de regionalisering is geregeld, werden tussen de federale overheid en de gewesten de nodige afspraken gemaakt, opdat ook na 1 januari 2002 de normale werking zou worden gevrijwaard.

Het dossier over deze regionalisering is complex. De bevoegdheid Binnenlandse Aangelegenheden betreft niet alleen de gewestelijke ontvangers maar ook de gouverneurs, de arrondissementscommissarissen en personeelsleden van de federale centrale administratie, de federale personeelsleden tewerkgesteld op de provinciale gouvernementsen, de kerkfabrieken en de verkiezingen voor de gemeenten- en de provincieraden. Het is dus een veel ruimer pakket.

Inzake de concrete overdracht van de gewestelijke ontvangers heeft mijn administratie reeds rechtstreeks met het federale ministerie van Binnenlandse Zaken overlegd. Inzake de overdracht van de dossiers werden afspraken gemaakt. Zelf heb ik de problematiek met de gouverneurs besproken tijdens het regelmatig overleg dat ik met het college van Vlaamse gouverneurs voer. Vandaag zijn zij de spilfiguren inzake de individuele inzet van de gewestelijke ontvangers. Dat zal ook na de regionalisering zo blijven.

Ik wens niet vooruit te lopen op beslissingen inzake de uitoefening van taken. U begrijpt dat ik in de eerste plaats de continuïteit moet vrijwaren, zowel in het belang van de personeelsleden als in dat van de lokale besturen waarin de gewestelijke ontvangers worden ingezet.

Tijdens het overleg met de federale overheid wil ik afspreken dat er op relatief korte termijn, in de loop van 2002, duidelijkheid komt over de inzet van de gewestelijke ontvangers voor federale opdrachten. Het probleem is niet dat zij gewestelijke opdrachten uitvoeren – zij worden nu gewestelijke ambtenaren –, het probleem is dat zij in het verleden een aantal federale opdrachten uitvoerden en dat die opdrachten op dit ogenblik een vorm van continuïteit vragen. Vraag is op welke wijze de federale overheid tussenkomt in de vergoeding voor opdrachten, die door de nu gewestelijke ambtenaren worden uitgevoerd en die ook door de gewesten moeten worden betaald, en hoe dit wordt geregeld.

Ik denk in de eerste plaats aan politiezones. Dat lijkt me eigen aan de federale logica. Enerzijds de federale regering en anderzijds de gewesten zelf moeten volwaardig kunnen beslissen over de inzet van het personeel waarover zij beschikken.

We moeten niet uitgaan van gemengde opdrachten. Ieder is verantwoordelijk voor zijn eigen opdracht en gebruikt daarvoor zijn eigen personeel. Ik heb met de federale regering afgesproken dat de gewestelijke ontvangers slechts tijdens een overgangsperiode worden ingezet als rekenplichtigen voor de politiezones. Het samenwerkingsakkoord tussen de federale regering en de gewesten wordt daarom wat betreft de inzet van de gewestelijke ontvangers beperkt tot een jaar. De federale regering zal zo snel mogelijk een oplossing uitwerken.

Vanzelfsprekend hebben de gewestelijke ontvangers heel wat vragen betreffende de overdracht. Ik zal die na januari 2002 op systematische wijze bestuderen en bespreken met de provinciegouverneurs.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de veroordeling van twee gemeenteraadsleden door de correctionele rechtbank van Kortrijk

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de veroordeling van twee gemeenteraadsleden door de correctionele rechtbank van Kortrijk.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, recent stelden twee gemeenteraadsleden van Dentergem-Wakken tijdens een besloten zitting kritische vragen over de gemeentelijke administratie. Gezien de grootte van deze administratie konden deze vragen onmiddellijk worden betrokken op een personeels-

Vandenbossche

lid. De gemeenteraadsleden hebben over de zaak gepraat met de pers. Een ambtenaar die zich geïrriteerd voelde, heeft vervolgens klacht ingediend wegens schending van het beroepsgeheim.

Vanzelfsprekend staat het ons niet vrij ons uit te spreken over het vonnis. Niettemin valt er heel wat te zeggen over de onuitgesproken veronderstelling waarop het berust, namelijk dat het beroepsgeheim een gemeenteraadslid de mogelijkheid ontzegt om in het openbaar te spreken over gebeurtenissen tijdens een besloten zitting. De samenstelling van de agenda van een gemeenteraad wordt daardoor heel belangrijk. Overigens zijn de notulen van een dergelijke zitting publiek raadpleegbaar. De openbaarheid van bestuur is erop van toepassing.

De gemeenteraadsleden zijn tegen het vonnis in beroep gegaan. Naar mijn mening heeft het zeer verontrustende gevolgen voor de gemeenteraadsleden. In de gemeentepolitiek wordt heel veel informatie doorgegeven aan de pers, voor zover die zelf niet al op de hoogte is. Als dit vonnis in beroep wordt bevestigd, kan er een probleem ontstaan voor de goede werking van de gemeenteraden. Ik meen dan ook dat we moeten onderzoeken hoe we de gemeenteraadsleden kunnen beschermen tegen dergelijke aanklachten, en over welke vrijheid ze horen te beschikken om de buitenwereld in te lichten over de gemeentepolitiek. Een nieuw gemeentetedeceet waarin de rechten en plichten van de gemeenteraadsleden worden bepaald, zal zich hierover onvermijdelijk moeten uitspreken. Niettemin is het noodzakelijk na te gaan of de huidige gemeentewet niet moet worden gewijzigd als het vonnis in beroep wordt bevestigd.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de heer Vandenbossche heeft een zeer belangrijke vraag gesteld. Dit voorval is inderdaad een verontrustend precedent. Het illustreert treffend de juridisering van onze samenleving : steeds vaker worden conflicten uitgevochten via het gerecht. Al te vaak veroorzaakt dat nog meer problemen.

Gemeenteraadsleden zijn vrijwilligers. Ze hebben nog een baan naast hun politiek ambt, en zitten dus sowieso in een moeilijke positie. Een zaak zoals deze maakt hun situatie er niet aantrekkelijker op.

Onafgezien daarvan is hier ook de versterking van de plaatselijke democratie in het spel. In een nieuw decreet over het bestuur van de gemeenten moet de rol van de gemeenteraadsleden worden ver-

groot. Er is nood aan duidelijke regels en afspraken over wat kan en wat niet.

Mevrouw Hilde De Lobel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wij sluiten ons aan bij de vraag om duidelijke regels. Zowel gemeenteraadsleden als ambtenaren moet de gepaste bescherming worden geboden. Alle partijen horen te weten waar ze aan toe zijn.

De heer Dany Vandenbossche : Het is niet mijn bedoeling de ambtenaren vogelvrij te verklaren. Ik heb het enkel over het strafrechtelijk beroepsgeheim, niet over alle andere procedures waarover een ambtenaar beschikt om te reageren op aantijgingen. Nu gaat het uitsluitend om de vraag of een gemeenteraadslid nog wel normaal kan functioneren als het beroepsgeheim van toepassing is op vergaderingen zoals in deze zaak.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, iedereen beseft ongetwijfeld de delicate aard van deze kwestie. Een geheime zitting is iets bijzonders, en haar eigenheid mag niet worden aangetast.

De nieuwe gemeentewet zal het aantal zaken dat moet worden behandeld op een geheime zitting misschien verminderen, maar de geheimhouding van een zitting zal altijd consequenties hebben voor de informatie die mag worden doorspeeld aan de buitenwereld. Geheim is nu eenmaal geheim.

Ik denk dat de heer Vandenbossche gelijk heeft. Hij moet zich niet met het vonnis. Ik doe dat ook niet. We worden er natuurlijk wel mee geconfronteerd. Eens er een uitspraak komt in beroep, zullen wij die niet kunnen negeren bij de beoordeling van de problematiek van de schending van de geheimhouding. Wij zullen ons moeten bezinnen over de vraag wanneer er sprake is van een schending van de geheimhouding. Wij zullen rekening moeten houden met de gevolgen. Mijn diensten wachten de beslissing in beroep af. Wij leven in een rechtstaat en ieder van ons kan de legaliteit van deze situatie inschatten. Wij moeten er rekening mee houden.

Op 6 november 2001 heeft de correctionele rechtbank van Kortrijk inderdaad twee gemeenteraadsleden veroordeeld voor het vrijgeven van gemeentelijke documenten. Omstreeks 1997 was er in de Dentergemse gemeenteraad een conflict over vermeend wanbeheer bij een aantal gemeentelijke diensten. In de ogen van de meerderheid was er niets ernstigs aan de hand. De oppositie was de tegenovergestelde mening toegedaan. De oppositie

Van Grembergen

trachtte het incident onder de aandacht te brengen en bracht de zaak in de media. De bedoeling was de Dentergemse bevolking te wijzen op het gebrek aan openheid in deze kwestie. De oppositie heeft dat recht. Twee raadsleden van de oppositie gaven informatie door aan de pers. In een reactie op een verklaring van de oppositieraadsleden stelde de betrokkene zich burgerlijke partij in een strafklacht wegens schending van het beroepsgeheim.

De vraag is nu of er in hoofde van gemeenteraadsleden sprake kan zijn van een schending van artikel 458 van het Strafwetboek. Zonder dat ik mij over het vonnis uitspreek, moet worden vastgesteld dat de Kortrijkse rechter een ernstige analyse heeft gemaakt. Ze is volledig conform de klassieke benadering. De rechter is nagegaan of de vier constitutionele bestanddelen van het misdrijf aanwezig waren : de bekendmaking of mededeling aan een derde, het toevertrouwen van een geheim, opzet of niet en bekendmaking door een persoon die door zijn staat of beroep kennis heeft van geheimen.

Er was sprake van een bekendmaking. Dat staat vast. Minder vanzelfsprekend was het antwoord op de vraag wat is bekendgemaakt. Uit de analyse van de stukken leidde de rechter af dat een aantal brieven letterlijk aan de pers werd doorgegeven. Er is dus sprake van mededeling. De rechter omschrijft die mededeling als een geheim. Dezelfde analyse geldt voor het begrip 'opzet'. De hamvraag waarmee de rechter werd geconfronteerd, was of gemeenteraadsleden kunnen worden gekwalificeerd als personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis hebben van geheimen die hun zijn toevertrouwd. De rechtbank heeft geoordeeld dat raadsleden geheimhoudingsplicht hebben ten aanzien van de geheime stukken die zij onder ogen krijgen. Het inzagerecht van een gemeenteraadslid heeft in dit dossier immers een persoonlijk karakter.

De rechtbank leidt dat af uit artikel 94 van de nieuwe gemeentewet waarin wordt gezegd dat de gemeenteraad in besloten zitting vergadert telkens als het over personen gaat. Daaruit volgt volgens de rechtbank dat stukken die betrekking hebben op personen, niet mogen worden bekendgemaakt. Wie echter vertrouwd is met de werking van een gemeenteraad, weet dat de afbakening van artikel 94 niet helemaal duidelijk is. Waar ligt de grens tussen de bespreking van de slechte werking van de dienst en een discussie over de personen die in die dienst werken ? Het is bijna onmogelijk om een waterdichte scheiding tussen beide categorieën te trekken. Als men discussieert over een dienst die

slecht functioneert, en er is één persoon verantwoordelijk voor die dienst, dan hoeft ik u niet uit te leggen dat de discussie over die ene persoon zal gaan.

In dergelijke gevallen gaat het meestal over feitenkwesties. De rechter beseft dat ook, en uit de beslissing van de betrokken raadsleden om hun interpellaties over die zaak in besloten zitting te houden, leidde de rechter af dat ze klaarblijkelijk zelf ook van oordeel waren dat het thema te persoonlijk was om aan de openbare zitting te worden toevertrouwd. Volgens de rechter moesten de raadsleden dezelfde weg hebben gevolgd in hun houding tegenover de media. Vanzelfsprekend is dit een bijzonder delicate aangelegenheid voor de positie van de gemeenteraadsleden.

Vermits de betrokken raadsleden beroep hebben ingesteld bij het hof van beroep te Gent, wil ik mij voorlopig niet uitspreken over het vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk. Het lijkt me aangewezen om het arrest van het hof van beroep van Gent terzake af te wachten. Ik weet dat de problematiek niet nieuw is. We zullen een antwoord moeten vinden in het nieuwe gemeentelijk decreet over hoe we met fijngevoeligheid in deze materie moeten omgaan. Ik verwijs hierbij naar het artikel 'De prerogatieven van de raadsleden' van de heer Somers, dat op pagina 497 van een extra nummer van De Gemeente van 1997 werd gepubliceerd.

Het inzagerecht is totaal. Ook in bestuursdocumenten die de persoonlijke levenssfeer raken, is het inzagerecht van gemeenteraadsleden totaal. Daaraan is de deontologische opdracht verbonden dat daarover niet kan worden gecommuniceerd met de media of met de buitenwereld. Het ging over een tuchtzaak die in geheime zitting in de gemeenteraad ter sprake is gekomen. Bij de bespreking van dergelijke tuchtzaken is vaak een advocaat aanwezig die de rechten van de beschuldigde garandeert. Ook dan bestaat de vraag of gemeenteraadsleden het recht van de verdediging in deze zaak niet schaden. Zelfs met duidelijke regels kunnen er altijd conflicten ontstaan tussen de openbaarheid en het recht op communicatie enerzijds, en het recht van de verdediging anderzijds.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Het afwachten van het arrest van het hof van beroep zal enige tijd vergen. Ik heb vernomen dat het Vlaams Parlement eerder dan het hof van beroep van Gent, zal worden geconfronteerd met de vraag wat men in het

Vandenbossche

gemeentedecreet over de rechten en plichten van gemeenteraadsleden zal zetten.

Minister Paul Van Grembergen : Ik ben het met u eens dat als we de uitspraak van het hof van beroep afwachten, het nieuwe gemeentedecreet niet op tijd klaar kan zijn, maar we mogen het decreet niet laten afhangen van die uitspraak. In elk geval zal bij het invullen van de nieuwe regels in het decreet rekening worden gehouden met de subtiliteit van de problematiek die vandaag tot uiting is gekomen. De rechten van een gemeenteraadslid mogen niet worden beperkt, maar er moet ook sprake zijn van een deontologie, want anders bestaat de kans dat persoonlijke vetes worden uitgevochten op de rug van de ambtenaren, wat onaanvaardbaar is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de bevoegdheid inzake kerkfabrieken vanaf 1 januari 2002

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de bevoegdheid inzake kerkfabrieken vanaf 1 januari 2002.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, sinds 1 januari 2002 werden de bevoegdheden inzake 'kerkfabrieken en instellingen die belast zijn met het beheer van de temporalien van de erkende erediensten, met uitzondering van de erkenning van de erediensten en de wedden en de pensioenen van de bedienaars van de erediensten' ten gevolge van de Lambermont-wetgeving overgedragen aan de gewesten.

Het is echter duidelijk dat het Vlaams Gewest organisatorisch nog niet in staat is om alle dossiers op administratief vlak zomaar over te nemen. De federale minister van Justitie heeft trouwens in het federaal parlement verklaard dat een aantal federale ambtenaren hun werk zullen voortzetten, weliswaar onder voogdij van de gewestminister. Ik ver-

onderstel dat de federale diensten de zaak administratief blijven behandelen tot een nader te bepalen datum. De handtekening moet worden geplaatst door de bevoegde gewestminister.

Mijnheer de minister, het gaat over een heel technische materie waardoor zowel de gemeenten als de kerkfabrieken met een aantal vragen zitten. Kunt u een duidelijke bevoegdheidsverdeling inzake deze materie schetsen ? Wie zal in Vlaanderen bevoegd worden voor welke onderdelen ? Hoe zal de verdeling verlopen ?

Zal er een omzendbrief worden opgesteld die duidelijke richtlijnen over deze materie bevat ?

De goedkeuring van de rekeningen en de begrotingen van de kerkfabrieken heeft een weerslag op de financiële verplichtingen van de gemeenten en provincies. Aangezien de goedkeuring onder de term 'voogdij' valt, zal de goedkeuring een gewestelijke materie worden. Hebt u plannen in dit verband ?

Komen de federale ministeries van Justitie en van Binnenlandse Zaken in één of andere materie nog aan bod, bijvoorbeeld voor verkoop van goederen, investeringen, saneringen van kerkgebouwen, of herbeleggingen van onroerende goederen die in het verleden door het ministerie van Justitie werden opgelegd ?

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de fusie van de gemeenten is al lang achter de rug : ze dateert van 1976. Het is misschien goed om ook eens na te denken over een fusie van de kerkfabrieken. Ik woon in een provinciestadje waar ik word geconfronteerd met 12 kerkfabrieken. In 1976 werden wel de 11 gemeenten gefusioneerd, maar de 12 kerkfabrieken niet. Dit is misschien een goede aanleiding om eens over een dergelijke fusie na te denken.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het klopt dat de gewesten nu bevoegd zijn voor 'de kerkfabrieken en de instellingen die belast zijn met het beheer van de temporalien van de erkende erediensten, met uitzondering van de erkenning van de erediensten en de wedden en pensioenen van de bedienaars der erediensten'. Dat houdt in dat de erkenning van de erediensten en de verloning van de bedienaars van de erediensten federale bevoegdheden blijven.

Voor de overgebleven federale bevoegdheid voor 'de erkenning van de erediensten', zijn er volgens

Van Grembergen

Justitie twee mogelijke interpretaties : sensu stricto gaat het alleen over de erkenning als dusdanig, maar in een bredere betekenis gaat het over de erkenning met daaraan gekoppeld de territoriale organisatie van de parochies en de gemeenschappen inclusief de oprichting van de raden. Daarover is het laatste woord dus nog niet gezegd.

De heer Carl Decaluwe : Wil dat dan zeggen dat het fusioneren onder de federale bevoegdheden valt ?

Minister Paul Van Grembergen : Ik houd me aan de strikte interpretatie van de regelgeving waarvoor alleen de erkenning van de erediensten en de betaling onder de federale bevoegdheden vallen. Als de brede betekenis wordt aangehouden, kan het inderdaad zijn dat wij niet kunnen beslissen over een eventuele fusie. Er is dus nog overleg nodig.

In een gemengde interkabinettenwerkgroep van 6 december 2001 waren alle gewesten van mening dat de strikte interpretatie van toepassing moet zijn. Deze stelling wordt gesteund door een advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State van 3 oktober 2001 met betrekking tot een ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van de wet op de begraafplaatsen. Daarin staat dat door de bijzondere wet van 13 juli 2001 de bevoegdheid over de begraafplaatsen en de lijkbezorging is overgedragen aan de gewesten en dat die overdracht volgens de parlementaire voorbereiding gewettigd wordt door de omstandigheid dat de wetgeving op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, net zoals de wetgeving inzake de agglomeraties of inzake de kerkfabrieken, beschouwd wordt als een wetgeving die verwant is aan de wetgeving betreffende de organisatie van de provincies en de gemeenten, en dat ze rechtstreeks verband houdt met de lokale overheden. In gewone taal betekent dit dat er een mogelijkheid bestaat tot fusies van kerkfabrieken en tot het veranderen van de wijze van organisatie.

De federale regering vraagt nog een extern advies om het interpretatieprobleem over de bevoegdheid van erkenning uit te klaren. De gewesten zijn het er echter over eens. Daarnaast blijft de federale overheid bevoegd voor de wedden en pensioenen van de bedienaars van de erediensten.

Vanaf 1 januari 2002 werd het Vlaams Gewest bevoegd voor zowel de organieke wetgeving als het toezicht op de kerkfabrieken en instellingen belast

met het beheer van de temporalia van de erkende erediensten. Ikzelf ben vanaf 1 januari 2002 de bevoegde gewestminister voor de overgehevelde bevoegdheden inzake de kerkfabrieken. Dit betekent dat ik vanaf die datum bevoegd ben in de plaats van de koning, lees de federale minister van Justitie.

Het toezicht werd recent geregeld door de wet van 10 maart 1999 tot wijziging van de wet van 5 april 1962 houdende de erkenning van de wijzigingen aan het aartsbisdom Mechelen en van de oprichting van het bisdom Antwerpen, de wet van 4 maart 1870 op de temporalien van de eredienst en het keizerlijk decreet van 30 december 1809 op de kerkfabrieken.

Er zijn twee vormen van toezicht, een algemeen en een specifiek. Onder het algemeen toezicht – schorsing of vernietiging – vallen de gewone handelingen van een kerkfabriek of een instelling. Dat kunnen beraadslagingen zijn, en de samenstelling en de verkiezing van de kerkfabriekraad. Het bijzonder of specifiek toezicht betreft de handelingen die niet onder het algemeen toezicht vallen en die onderworpen zijn aan hetzij een goedkeuring, hetzij een machtiging. Het volgende overzicht van de huidige regeling kan dit verduidelijken.

Voor de begrotingen, de rekeningen en de begrotingswijzigingen is er een goedkeuring nodig van de bestendige deputatie ; de koning is daarvoor de beroepsinstantie. Voor de onroerende verrichtingen, zoals koop, verkoop, huur, verhuur, erfpacht, het vestigen van het recht van erfdiensbaarheid, enzovoort is er een machtiging nodig door de Koning bij koninklijk besluit. Voor het uitvoeren van werken en herstellingswerken aan gebouwen gebruikt door de kerkfabriek of de instelling voor de eredienst is er eveneens een machtiging vereist door de koning bij koninklijk besluit. Hetzelfde geldt voor het aanvaarden van giften of legaten van meer dan 9.916 euro. Dit bedrag wordt in de toekomst verhoogd tot 10.000 euro.

In de voormelde interkabinettenwerkgroep werd afgesproken dat het federaal ministerie van Justitie tot de datum die bepaald wordt in de nominatieve KB's van overheveling van de personeelsleden, de lopende dossiers verder zal afhandelen en ter ondertekening zal voorleggen aan de bevoegde gewestminister.

Ik zal in een omzendbrief aan elk representatief orgaan van elke religie meedelen hoe de overgangsregeling eruit ziet en dat ik vanaf 1 januari 2002 de bevoegde Vlaamse minister ben. Mijn eer-

Van Grembergen

ste bekommernis bestaat erin om de overheveling van de bevoegdheden inzake kerkfabrieken zo vlot mogelijk te laten verlopen op basis van de voormelde afgesproken overgangsregeling. Die moet mijn administratie en kabinet toelaten om zich de nieuwe materie en de bestaande regelgeving eigen te maken. Daarna kan desgevallend gedacht worden aan een eventuele wijziging van de regelgeving, wat vanzelfsprekend ook moet passen in het project Beter Bestuurlijk Beleid, het kerntakendebat, en de werkzaamheden voor de opmaak van een nieuw gemeentedecreet.

Dit betekent in feite dat de gewestelijke minister de volledige bevoegdheid heeft over de kerkfabrieken, met uitzondering van de erkenning van de erediensten en van de pensioenen en de vergoedingen van het personeel van de eredienst. Er is een afspraak om dit organisatorisch goed te laten verlopen, zodat er na de overheveling niet meer problemen zijn dan ervoor.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw omstandig en duidelijk antwoord. Ik begrijp dat een kerkraad die wil beslissen een onroerend goed te verkopen, zich niet meer moet wenden tot de federale minister van Binnenlandse Zaken of van Justitie, maar tot de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden. De toestemming zal worden verleend bij ministerieel besluit.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de dreiging van de gouverneur van Vlaams-Brabant om een regeringscommissaris naar Wezembeek-Oppem te sturen

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de onwettig geïnde milieubelasting in de faciliteitengemeente Wezembeek-Oppem

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Van Hauthem tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de dreiging van de gouverneur van Vlaams-Brabant om een regeringscommissaris naar Wezembeek-Oppem te sturen en van de heer Van Vaerenbergh tot minister Van Grembergen, over de onwettig geïnde milieubelasting in de faciliteitengemeente Wezembeek-Oppem.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het al dan niet toepassen van de omzendbrief van de voormalige minister Peeters blijft, zoals te verwachten was, voor beroering zorgen.

De burgemeesters van de zes faciliteitengemeenten rond Brussel, daarin gesteund door alle Franstalige partijen, hebben zich vanaf het begin tegen deze omzendbrief verzet. Ze stelden dat ze deze omzendbrief niet zouden toepassen. Hun standpunt is duidelijk. Enerzijds zijn voor hen de faciliteiten een toestand van feitelijke tweetaligheid. Anderzijds willen ze dat hun gemeenten worden aangesloten bij het Brussels Gewest.

Aan de andere kant staat de Vlaamse regering, in deze zaak gesteund door het Vlaams Parlement. De Vlaamse regering heeft altijd gesteld dat de omzendbrief onverkort zou worden toegepast, ook al ligt er op dit ogenblik nog altijd een beroep tot schorsing en vernietiging bij de Raad van State tegen deze omzendbrief.

Mijnheer de minister, vandaag en in de komende dagen zal moeten blijken in hoeverre de Vlaamse regering inzake de toepassing van deze omzendbrief voet bij stuk wil houden, specifiek in verband met de actuele zaak in Wezembeek-Oppem.

Van Hauthem

Het lijkt me weinig waarschijnlijk dat u ons zult zeggen dat de milieubelasting al effectief is teruggestort. Als we mogen voortgaan op de recente verklaringen van de burgemeester van Wezembeek-Oppem, lijkt het me duidelijk dat hij uit is op een krachtmeting met de Vlaamse regering, daarin alweer gesteund door een aantal Franstalige partijvoorzitters en door andere politieke zwaargewichten.

Ik zet de feiten nog even kort op een rijtje, ook al zijn ze al algemeen bekend. In september 1999 worden de aanslagbiljetten in verband met de milieubelasting verstuurd voor het aanslagjaar 1998. Dit gebeurt niet door de gemeenteontvanger, maar wel door een privé-bedrijf.

Eind 1999 laat toenmalig minister Sauwens weten dat die handeling onwettig is. Als ik goed geïnformeerd ben, is dat blijkbaar niet gebeurd op basis van de omzendbrief, maar wel op basis van het feit dat het een privé-bedrijf was dat de aanslagbiljetten verstuurde, en niet de ontvanger. Als ik het goed voorheb, heeft men de omzendbrief dus niet ingeroepen als basis om de handeling te vernietigen.

Eind 2000 haalt de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het bedrag van ongeveer 275.000 euro uit de rekeningen. Het duurt tot februari 2001 vooraleer een eerste waarschuwing richting Wezembeek-Oppem vertrekt dat die bedragen moeten worden teruggestort, met reeds de dreiging van een regeringscommissaris. Dan duurt het tot januari van dit jaar – dus bijna een jaar – voor de tweede waarschuwing gegeven wordt. De deadline is dan 15 januari, zijnde vandaag.

Mijnheer de minister, ik vraag me af waarom de tijdsspanne tussen de eerste en de tweede waarschuwing zo groot is. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat het volgende een rol heeft gespeeld. In het federaal parlement werden toen de Lambermontakkoorden besproken. Een tweede waarschuwing zou die besprekingen waarschijnlijk doorkruist hebben.

Vandaag staan we dus op de ‘vervaldatum’, als ik het zo mag zeggen. Vandaag moeten de bedragen aan de inwoners van Wezembeek-Oppem worden teruggestort. Zo niet, komt er een regeringscommissaris. Als ik de burgemeester hoor, dan blijkt hij er niet aan te denken om die bedragen effectief terug te storten.

Mijnheer de minister, ik ga ervan uit dat de bedragen vandaag niet teruggestort zullen zijn. Ik heb dan ook de volgende vragen. Wanneer gaat de regeringscommissaris naar Wezembeek-Oppem ? Wie zal die regeringscommissaris zijn ? Wat gaat hij daar doen ? Gaat hij daar een aantal vaststellingen doen, en daar dan verslag van uitbrengen, hetzij bij de gouverneur, hetzij bij u ? Of gaat hij zich onmiddellijk in de plaats stellen van – in dit geval – de ontvanger om de teruggestortingen te doen ?

Indien dit laatste het geval is, zal hij zich ook in de plaats van de ontvanger stellen voor het feit dat de aanslagbiljetten voor de twee volgende jaren – 1999 en 2000 – zelfs niet verstuurd geweest zijn ? Dat laatste heb ik immers menen te kunnen opmaken uit uw antwoord op de vraag van de heer Van Nieuwenhuysen op 1 oktober : voor de aanslagjaren 1999 en 2000 zouden de aanslagbiljetten zelfs niet meer verstuurd zijn. Het komt er dus in feite op neer dat het gemeentebestuur weigert een aantal belastingen te innen. Is de taak van de regeringscommissaris ook daarop toegespitst ?

Een iets algemenere vraag is waar in deze zaak in feite de verantwoordelijkheid ligt. Wettelijk gezien ligt die bij de ontvanger. Ik ga er echter van uit dat de enige verantwoordelijke voor de huidige toestand de burgemeester is. De ontvanger was – al dan niet gewild – met vakantie, en de burgemeester heeft dan maar aan een privé-bedrijf de opdracht gegeven om de zaak te versturen. Het lijkt me dan ook duidelijk dat de burgemeester minstens politiek verantwoordelijk is voor de toestand zoals die vandaag bestaat. Bij dit alles heb ik ook nog de volgende vraag. Welke juridische stappen kan de ontvanger zetten tegen een eventueel sturen van een regeringscommissaris, ook al aangekondigd door de ontvanger zelf ?

Mijnheer de minister, ik kom dan tot een aantal algemenere vragen. Het is in deze zaak inderdaad niet zo dat de beslissing vernietigd is op basis van de omzendbrief. Het is gebeurd op basis van het feit dat de aanslagbiljetten op een verkeerde manier zijn verstuurd, met als gevolg dat ze ook de omzendbrief schenden. Daarover bestaat geen onduidelijkheid. In welke gemeenten werden de respectieve omzendbrieven-Peeters, -Van den Brande en -Martens met de voeten getreden ? Hoe heeft de Vlaamse regering daarop gereageerd ?

Maar eigenlijk is de hamvraag of de Vlaamse regering zich gaat beperken tot het herstellen van de wettelijke toestand, met name het rechtekken van een situatie die door de verantwoordelijkheid van de burgemeester of de ontvanger is ontstaan.

Van Hauthem

Daar komt het sturen van een regeringscommissaris eigenlijk op neer.

Immers, als de Vlaamse regering zich daartoe beperkt, kan volgend jaar alles opnieuw beginnen en zitten we opnieuw in een carrousel zoals we die in de jaren tachtig in de randgemeenten hebben meegemaakt. Of gaat de Vlaamse regering integendeel aan die burgemeester zeggen dat dit echt niet langer kan, dat die vaudeville nu lang genoeg geduurd heeft en dat hij moet oprassen ?

Het kan immers niet dat Vlaanderen twee soorten burgemeesters telt : enerzijds burgemeesters die bij het minste probleem het zwaard van Damocles boven hun hoofd zien hangen – als voorbeeld geef ik de burgemeester van Meise die tijdens de vorige legislatuur openlijk kritiek durfde te uiten op het afbraakbeleid en daarvoor zwaar op de vingers werd getikt door de voormalige minister van ruimtelijke ordening en door voormalig minister Peeters met schorsing werd bedreigd – en anderzijds burgemeesters die straffeloos de taalwet mogen overtreden, die omzendbrieven mogen weglachen, die onwettige en zelfs leugenachtige volksraadplegingen willen houden over het statuut van hun gemeente, die het twee jaar lang mogen vertikken om de milieubelasting te innen, die zich bij de verkoop van OCMW-gronden exclusief richten tot een Franstalig Brussels publiek om de zaak nog wat meer te verfransen, enzovoort. Indien ik het lijstje volledig zou aflopen, zitten we hier morgenvroeg nog.

Overweegt u tuchtsancties ? U bent immers ook bevoegd voor de organisatie van het toezicht. Ik neem echter aan dat het in de continuïteit van de wetgeving nog steeds de huidige gemeentewet is die van toepassing is. In dit verband verwijs ik naar artikel 82 van die gemeentewet die stipuleert dat de Koning – in casu de federale regering – de burgemeester kan schorsen of afzetten wegens grove nalatigheid of kennelijk wangedrag. Voor de schepenen ligt die bevoegdheid bij de gouverneur. Ik vraag u dus nogmaals of u aan de federale regering een dossier zult voorleggen ten einde deze procedure in te zetten. Immers, indien dit geen grove nalatigheid is, weet ik niet wat men onder grove nalatigheid dient te verstaan.

Ik vraag u dus niet alleen om de toestand te regulariseren, maar ook om tuchtsancties in te leiden. Tegelijkertijd verzoek ik u u niet te laten leiden door de commentaren van de Waalse politici, waaronder die van Di Rupo die het al had over de schending

van de federale loyaliteit, of die van Moureaux die dit weekend in Le Soir de woorden ‘een bijzonder slechte beslissing’ in de mond nam. Laat u ook niet ompraten door zij die beweren dat de Vlaamse regering die omzendbrief niet mag toepassen zolang de Raad van State hem niet heeft bekrachtigd. Dat is natuurlijk onzin, want de Raad van State kan enkel vernietigen of schorsen.

De vraag is dus niet langer of de grens van het toelaatbare overschreden is. Dat die grens werd overschreden, is immers al lang onmiskenbaar vastgesteld. De Vlaamse regering mag en kan zich derhalve niet beperken tot het herstellen van de wettige toestand.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mensen kijken soms met verwondering naar bepaalde dossiers. Ook dit is zo'n dossier. Dit dossier heeft eigenlijk niets te maken met de omzendbrief-Peeters, maar wel met wie wat moet doen.

In Wezembeek-Oppem blijkt een andere wetgeving te gelden dan in de andere Belgische gemeenten. Als een gemeenteraad op een bepaald ogenblik beslist huisvuil- of milieubelasting te heffen, dan maakt hij een rol op die wordt overgemaakt aan de ambtenaar die deze belasting moet innen. Het is dus wettelijk bepaald dat de ambtenaar – en niemand anders – instaat voor de inning.

Indien ik in mijn gemeente, Lennik, een belasting zou uitvaardigen en de dag daarna brieven zou versturen om die belasting te innen, dan zou ik de volgende morgen de rijkswacht aan mijn deur krijgen. Ik zou de rijkswacht aan mijn deur krijgen wegens het mij toeëigenen van een bevoegdheid die ik niet heb, wegens het plegen van inbreuk op algemene strafrechtelijke bepalingen, in het bijzonder op de strafrechtelijke bepaling die zegt dat men zich geen andere kwalificaties of titels kan toeëigenen dan de kwalificaties of de titels die men heeft of bekleedt. Noch als gemeenteraad, noch als college heb ik de bevoegdheid te zeggen dat ik de ontvanger ben. Ik begrijp dan ook niet waarom mensen die zich bepaalde bevoegdheden toeëigenen, daar nooit over worden aangesproken in dit land. Er is in de Franstalige pers over dit onderwerp heel wat verschenen. Er wordt gedaan alsof het gaat over de toepassing van de omzendbrief van voormalig minister Peeters. Dat klopt niet.

Van Vaerenbergh

Omdat de ontvanger met vakantie was, heeft iemand anders – misschien de Heilige Geest – de opdracht gegeven om deze belasting te innen. Het college van Wezembeek-Oppem weet blijkbaar niet wie. Zowel de burgemeester als het schepencollege weten nergens van. Toch zijn er brieven verstuurd naar een heleboel mensen, valse brieven dus. Ik noem dat valsheid in geschrifte en op die basis is een belasting geïnd.

Er is terecht gezegd dat dit niet kan. Mij verwondert het dat het gerecht niet optreedt. Het wordt nochtans breed uitgesmeerd in de Franstalige kranten. Daarin wordt niet gewezen op wat ik aanhaal, maar wel op de toepassing van de omzendbrief-Peeters. Het gaat in mijn ogen echter over het feit dat iemand een belasting heeft geheven, waar het niet mocht. Ik vraag me dan ook af wat daartegen wordt ondernomen. Zal niemand een klacht indienen ?

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraagstellers. Ik ga echter niet akkoord met de heer Van Vaerenbergh. Dit krijgt toch een communautaire dimensie. La Libre Belgique titelt vandaag : 'Wezembeek vaut-elle une crise'. Daarin wordt geïnsinueerd dat er druk wordt uitgeoefend op de Vlaamse regering door de eerste minister. In Le Soir lees ik hetzelfde : 'Guy Verhofstadt serait intervenu en personne auprès du président du gouvernement flamand Patrick Dewael. Une intervention peu habituelle dans notre pays dont les pouvoirs subordonnés sont jaloux de leur autonomie.' In La Libre Belgique staat : 'Si Louis Michel a parlé de crise, c'est qu'une solution est en vue'. Minister Van Grembergen wordt overal wat buiten gehouden, maar in Le Soir staat toch : 'Le ministre flamand de l'Intérieur pourrait lui aussi avoir des contacts avec les autorités de la commune concernée.' U zou weinig met de premier te maken hebben, maar wel parallelle contacten hebben met burgemeester van Hoobrouck om een oplossing te vinden.

Mijn indruk is dat het indirect te maken heeft met de omzendbrief-Peeters. Men wilde tweetalige brieven versturen, maar de ontvanger was er niet. Er is dan een privé-bedrijf ingehuurd. Het is dus duidelijk een communautair probleem. Ik wil de minister dan ook vragen of de premier druk uitoefent op minister-president Dewael en indirect ook op hem. Het is ook niet duidelijk hoe de gouver-

neur moet optreden. Kan hij zelf een commissaris sturen ? Moet hij daardoor gedekt zijn door de voogdijminister ? Wat is de procedure ?

Dit is een testcase. We hebben er het volste vertrouwen in dat de minister op zijn strepen zal staan. Om de Franstalige pers nog eens te citeren : 'Hier soir, au rue 16 de la Loi, l'ambiance semblait malgré tout sereine'.

We kennen dat soort artikels, we lezen ze al jaren in La Libre Belgique en Le Soir. Natuurlijk is er sprake van enorme druk vanwege de Franstaligen. Dat heb ik ook ervaren tijdens de vorige zittingsperiode. De vorige regering heeft daar weerstand aan kunnen bieden. De Franstaligen hadden geen vat op onze regering. Wie is er bevoegd om die speciale commissaris te sturen ? Is het de voogdijminister ? Hoe ervaart u die druk ? Bestaat er zoiets als 'des contacts azimuts'. En : 'Est-ce qu'il ya une solution en vue, ou pas ?'

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Wat mij betreft, is er geen sprake van om de omzendbrief-Peeters opzij te schuiven. Hij is en blijft verzonden. Zolang deze opdracht tot mijn verantwoordelijkheid behoort, zal daaraan niet worden getornd. Dat lijkt me duidelijk. Wel heb ik altijd gezegd dat, als de Raad van State een uitspraak doet waarin deze brief als illegaal wordt beschouwd, ik dat, gezien de rechtstaat, als een vonnis beschouw. Maar er is momenteel geen uitspraak, dus is dat mijn houding als verantwoordelijk minister van Binnenlandse Angelegenheden. Tot nu toe was het ook de houding van de Vlaamse regering. Ik heb geen enkele aanwijzing dat de regering van mening is veranderd over deze omzendbrief.

De procedure die mijn voorganger, minister Sauwens, heeft opgestart, steunde niet op de omzendbrief-Peeters, maar op het feit dat de aanslag niet door de ontvanger gebeurde. Ze gebeurde door anderen, het schepencollege of de burgemeester of wie dan ook. De heer Van Vaerenbergh had het over 'onbekenden'. Er is dus een handeling gesteld die niet volgens de regels is verlopen : alleen de ontvanger kan dit. Er werd dus een procedure opgestart via de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant. Ik zal de door de gouverneur opgestarte procedure van het dwangtoezicht, geregeld in artikel 266 van de nieuwe gemeentewet, volledig steunen. Toen het probleem enkele dagen geleden opnieuw aan bod kwam, heeft de gouverneur me daarover gecontacteerd en me gevraagd

Van Grembergen

of ik achter zijn inzichten stond. Ik heb hem gezegd dat ik zijn houding uit het verleden en zijn inzichten volledig steunde.

Op 7 februari 2001 startte de gouverneur de procedure van het dwangtoezicht op, door middel van een eerste waarschuwing. In mijn brief van 6 december 2001 heb ik de gouverneur gevraagd om over te gaan tot de verdere uitvoering van het dwangtoezicht, door het verzenden van een tweede waarschuwingsbrief. Op 18 december 2001 verstuurde de gouverneur de tweede waarschuwingsbrief, met de vraag om de terugbetaling uit te voeren voor 15 januari 2002. Indien de gemeenteontvanger blijft weigeren de nodige maatregelen te nemen om de ten onrechte geïnde milieubelasting van het dienstjaar 1998 terug te betalen, heb ik de gouverneur verzocht om desgevallend een bijzonder commissaris ter plaatse te sturen. Hierdoor kan, in plaats van de gemeenteontvanger, de bijzonder commissaris de terugbetaling van de ten onrechte gedane betalingen uitvoeren. De hiermee gepaard gaande kosten zullen in de eerste plaats ten laste worden gelegd van de gemeenteontvanger. Ik heb aan de gouverneur gevraagd dat het zenden van een bijzonder commissaris zou gebeuren in samenwerking met mijn administratie Binnenlandse Aangelegenheden en dus samen met mij.

Men vroeg of er druk is op de minister-president. Ik weet niet of er terzake contacten hebben plaatsgevonden tussen de federale eerste minister en de minister-president, en zo ja, over welke contacten het ging. Ik weet dus niet of de berichtgeving in de kranten terzake klopt. Daarover kan ik me niet uitspreken. Ik kan alleen maar zeggen dat ik me op dit ogenblik vrij en ongebonden voel, en dat men me op geen enkele wijze aanwijzingen heeft gegeven om in de ene of de andere richting te handelen. Ik heb gedaan wat in het verlengde ligt van de beslissingen die terzake in het verleden zijn genomen door de Vlaamse regering.

Natuurlijk zoek ik een oplossing. Ik moet een oplossing zoeken volgens de regelgeving. Vandaar dat ik aan de burgemeester van Wezenbeek-Oppem heb gevraagd om bij mij te komen, op mijn kabinet. In dat gesprek wil ik hem de regelgeving terzake duidelijk maken. Ook wil ik hem duidelijk maken dat de Vlaamse regering en ikzelf terzake een standpunt hebben, maar niet een standpunt dat ertoe zou leiden dat de regelgeving terzake zou worden gewijzigd. Dat is de huidige toestand van het dossier.

Aan de heer Van Hauthem wil ik nog een aantal specifieke antwoorden geven. De schending van de omzendbrieven wordt vastgesteld in de gemeenten Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezenbeek-Oppem. De Vlaamse regering treedt steeds op dezelfde wijze op.

Op basis van artikel 82 kan de koning de burgemeester schorsen of afzetten wegens kennelijk wangedrag of grove nalatigheid. Met de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende de overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, werd de tuchtbevoegdheid ten aanzien van de burgemeester geregionaliseerd. Artikel 40 van deze wet voorziet evenwel in een overgangsbepaling, waardoor de federale minister van Binnenlandse Zaken bevoegd blijft tot 31 december 2006. Ik kan dus de tuchtprocedure ten aanzien van de burgemeester Van Wezenbeek-Oppem niet zelf inleiden. Ik zal mijn federale collega wijzen op het laakbaar optreden van de burgemeester. Ik tracht wel binnen de regelgeving consequent te zijn.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U hebt in feite enkel een stand van zaken gegeven. Als u de burgemeester op uw kabinet ontvangt om hem de regelgeving duidelijk te maken, dan is dat veeleer een politiek-symbolische daad. U gaat me toch niet vertellen dat de heer van Hoobrouck niet weet wat de inhoud ervan is.

U zult hem dus op het matje roepen en zeggen dat dit de volgende keer niet meer mag gebeuren. Welke stok houdt u echter achter de deur ? Dat was net mijn vraag. Ik heb begrepen dat de regeringscommissaris effectief in de plaats zal treden van de gemeenteontvanger. U hebt echter niet gezegd wanneer dit zal gebeuren.

Minister Paul Van Grembergen : Ik zal daarover met de gouverneur overleg plegen. Ik wens hem niet voor voldongen feiten te plaatsen. Indien er na het gesprek met de heer van Hoobrouck aan onze vraag geen gevolg wordt gegeven, dan zal de regeringscommissaris zijn opdracht vervullen.

De heer Joris Van Hauthem : Ik hoop dat die zaak geen maanden zal aanslepen, zoals dat het geval was tussen de eerste en de tweede waarschuwing.

Mijnheer de minister, u zegt dat u de federale minister van Binnenlandse Zaken zult wijzen op de

Van Hauthem

laakbaarheid van de feiten. Niets staat u in de weg om aan hem te vragen de tuchtprocedure in te zetten via artikel 82. Het is dan uiteraard zijn verantwoordelijkheid om dat al dan niet te doen.

U kunt er ook een politieke zaak van maken. Mijnheer de minister, zult u enkel wijzen op het laakbare van de handelingen ? Aan de overkant van de straat ligt men daar niet echt wakker van. Indien u echter meer druk uitoefent, dan kan dat wel leiden tot bepaalde gevolgen. Gewoon meedelen dat er iets laakbaars is gebeurd, is nog wat anders dan aan de federale minister verzoeken, vragen of eisen om artikel 82 toe te passen. Is dit laatste de bedoeling ?

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer Van Hauthem, u zegt dat ik bepaalde zaken kan doen.

De heer Joris Van Hauthem : Politiek gezien is er toch een verschil tussen iets gewoon meedelen en iets vragen of eisen !

Minister Paul Van Grembergen : De Vlaamse regering zal de federale regering hiermee confronteren. Hieruit zal een belangrijke politieke discussie volgen over de invulling van de regelgeving in Vlaanderen en de mogelijkheden waarover wij beschikken. Ik tracht onze wetgeving doorgang te doen krijgen. Indien dit botst met de stelling van de federale regering, dan moet ik vaststellen dat de federale overheid tot 2006 bevoegd is om de procedure in werking te stellen.

Dit is voor mij echter geen reden om de zaken die ik meen te moeten doen, uit te stellen.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy : Mijnheer de minister, is er een verband tussen dit dossier en, zoals in de Franstalige pers staat, de ondertekening van het verdrag inzake de minderheden ? De heer Moureaux heeft gesuggereerd dat het goed zou zijn indien de Vlaamse regering de wet op een normale manier toepast in de faciliteitengemeenten. Indien dit gebeurt, zou het verdrag definitief worden goedgekeurd. Er zou een bespreking worden gehouden in het interministerieel comité.

Minister Paul Van Grembergen : Men kan schrijven wat men wil. Het standpunt van de Vlaamse regering is nooit gewijzigd. Ook tijdens de besprekingen met mevrouw Nabholz-Heidegger was ons standpunt dat er in Vlaanderen geen minderheden zijn. Dit is eveneens wat naar voren komt uit de dossiers die door de juristen van de Vlaamse regering werden opgemaakt.

Op de interministeriële conferentie is dit probleem terug aan bod gekomen. We hebben twee juristen aangeduid om onze houding te verdedigen. We zijn daarbij behoedzaam. Op dit moment is er geen wijziging van ons standpunt. Het maakt geen onderdeel uit van een onderhandeling tussen de Vlaamse en de federale regering.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.32 uur.*
